

PREČO BY SME SA VLASTNE MALI STRETAŤ?

... alebo o novom exode, autoškole pre Nebo a múdrejšom, ktorý ustúpil, lebo mal na mysli niečo lepšie.

Čítanie z druhého listu sv. apoštola Petra:

Ako sväto a nábožne musíte žiť vy, ¹² čo očakávate túžobne príchod Božieho dňa, pre ktorý sa nebesia páľavou rozplynú a živly sa v ohni roztopia! ¹³ Podľa jeho prísľubu očakávame nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť. ¹⁴ Preto, milovaní, keď toto očakávate, usilujte sa, aby vás našiel nepoškvrnených a bez úhony, v pokoji. (2 Pt 3,11-14)

Počuli sme Božie slovo.

Tak sme tu zas. A možno si dávame druhú otázku: Prečo sa vlastne spolu stretáme a prečo by sme to mali robiť? Teda – vieme, prečo sme tu. Ale, nemohli by sme to robiť každý sám, doma, na gauči, v pohodlí, sami si žiť s Ježišom a mať od všetkých pokoj?

Nemohli. A hneď vám poviem, prečo!

Tak po prvé, spomínate si? Minule, citujem: „*Skvelá parta. Pred nikým nič nemusíte skrývať. Porozumenie. Podpora. Jeden za všetkých. Všetci za jedného. Spolupráca na všetkom. Prajnosť každého ku každému. Nie sú potrební žiadni právnici. Žiadni ochrankári. Slovo „súkromie“ v podstate stráca zmysel. Veda a technika a civilizácia napreduje mil'ovými krokmi, pretože nikto nič neskrýva, nikto nikomu nič nezavidi, nikto s nikým o nič nesúperi, každý každému pomáha a vďaka tomu sa nič nerobí zbytočne dvojmo či trojmo... Žiadna chudoba. Každý s každým sa delí vo veľkej radosti. Čo je normálnejšie, logickejšie, želatelnejšie, vítanejšie a prirodzenejšie, než takto žiť a konať?*“ Koniec citátu.

Toto je normálne. Sediť doma sám na gauči, mať každého v paži a súčasne byť každému ukradnutý a dokonca sa vzájomne strániť jeden druhého či dokonca báť – to je predsa to nenormálne! To, z čoho túžime byť vyťahnutí a zachránení! A naopak, prišli sme, lebo túžime žiť normálne – čiže *spolu!* Žiť spolu, byť spolu, skvelá parta super kámošov, to je to najnormálnejšie na svete! To chceme!

Preto sme neostali doma, v obývačke. Preto sme dnes prišli – aspoň teda dúfam, že preto: aby sme sa zišli, my, nenormálni podľa sveta a normálni uprostred nenormálneho sveta – aby sme si uprostred toho šialenstva vytvorili malý ostrovček *normálnosti*, malé spoločenstvo, kúsok a súčasne akoby vtelenie Kristovej Cirkvi, kde by sme voči sebe mohli byť úplne normálne *normálni* a spoločne úplne normálne žiť medzi sebou navzájom takýto úplne *normálny*, uzdravený, oslobodený život.

Ale je tu ešte jeden dôvod, rovnako vážny! Jedného dňa Ježiš, keď ešte chodil po zemi ako jeden konkrétny človek, prišiel na dohľad mesta Jeruzalem. Keď ho uvidel, rozplakal sa nad ním. Desné! Boh, ktorý bezmocne plače! A prečo? Hovoril: „*Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý zabijaš prorokov a kameňuješ tých, čo boli k tebe poslaní, koľko rás som chcel zhromaždiť tvoje deti ako sliedka svoje kuriatka pod krídla, a nechceli ste. ³⁵ Hľa, váš dom vám ostáva pustý*“ (Lk 13,34-35)... Boh Ježiš Kristus hovorí, že nie je problém stvoriť Vesmír, stvoriť človeka – a veci ako rozmnožiť chlieb, uzdraviť chromého, chodiť po vode či utíšiť búрку sú pre Boha už úplne brnkačka – ale slobodná vôľa, to je oriešok aj pre Boha! Boh nemôže nikoho donútiť byť normálnym! Nemôže! Prečo? Pretože súčasťou tejto normálnosti je aj *sloboda* a to vylučuje akékoľvek násilie, manipuláciu, použitie sily zo strany Boha. Ak človek povie *nie* – Boh ostáva bezmocný a ostávajú Mu veru len oči pre plač, ako vtedy v Jeruzaleme.

A keďže múdrejší ustúpi, Boh povedal zhruba toto: „Tož, počúvajte ma pozorne! Nebudem sa ja veru s vami hádať! Kto chcete ďalej žiť ten svoj nenormálny život v tom vašom nenormálnom svete – dobre, vaša voľba, žite si! Nebudem sa s vami prieť. Zem je vaša,

pokojne si ju nechajte! Ja si stvorím *nové Nebo* a *novú Zem*, na ktorých „*prebýva spravodlivosť*“ – budú normálne a budú určené pre všetkých, ktorí chcú byť *normálni* a spolu so mnou normálne žiť *normálny* život. Kto chcete takto žiť, poďte za mnou! Zavediem vás tam!“

A tak sa začal nový veľký *Exodus* – alebo veľká *Emigrácia* zo zeme do Neba, ak by sme použili dnešný jazyk. Ježiš nás ako *nový Mojžiš* vyvádza z otroctva tohto bláznivého počahaného sveta do novej zeme a do nového Neba, kde budeme môcť navesky žiť s Bohom normálne a slobodne a šťastne. Tak, ako po tom túžime!

V Písme Boh volá: „*Budem v nich prebývať a medzi nimi chodiť, budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. ¹⁷ A preto vyjdite spomedzi nich, oddel'te sa, hovorí Pán, a nečistého sa nedotýkajte; a ja vás prijmem ¹⁸ a budem vašim Otcom a vy budete mojim synmi a dcérami, hovorí všemohúci Pán*“ (2 Kor 6,16-18). Katechizmus to zhrňuje do hutného vyhlásenia: „*Otcova vôľa je „pozvniest' ľudí k účasti na Božom živote“. Robí to tak, že zhromažďuje ľudí okolo svojho Syna Ježiša Krista. Týmto zhromaždením je Cirkev, ktorá je na zemi „zárodokom a počiatkom“ Božieho kráľovstva*“ (KKC 541).

Krátko a stručne, kým sa nalodíme, musíme sa zhromaždiť – a týmto zhromaždením je Cirkev.

Loď, nová a pravá *Noemova archa*, na ktorú nastupujeme, je – znova Cirkev, spoločenstvo veriacich a Kristovo Telo súčasne, výspa Božieho kráľovstva na zemi, nástupište do Neba a prvotina Neba na zemi. Ak chceme žiť v Nebi vo *Večnosti*, musíme vojsť do tohto Neba tu, v *časnosti zeme* a tým je Cirkev, jej spoločenstvo.

A prv než odídeme, musíme sa osvedčiť, že jednak naozaj takto žiť túžime a *chceme* – a že takto žiť aj *dokážeme*, naučiť sa to. A oboje sa zase odohráva v spoločenstve bratov a sestier v Cirkvi, túžiacich žiť to isté, čo my, učiacich sa byť a žiť to isté, čo my: *normálnymi* ľuďmi, žijúcimi *normálny* život a *normálne* vzťahy v *normálnom* Božom svete, ktorým je Cirkev.

V Cirkvi – zhmotnenej a stelesnenej v malých spoločenstvách vo farnostiach, ako je aj toto naše, ako učil blahej pamäti pápež Ján Pavol II. – je tak *miestom*, kde sa zhromažďujeme na odchod zo zeme do Neba, súčasne *lod'ou*, ktorá nás zo zeme do Neba odváza, súčasne *domom*, ktorý si tu vybudujeme a potom v ňom už ostane navesky v Nebi a nakoniec aj *školou a fitkom*, kde sa učíme byť normálni a trénujeme normálny život. Po tom všetkom, ako nás svet dokrútil a zmrzačil, to fakt potrebujeme, ako nás na to v úvodnom úryvku Písma upozornil aj prvý pápež, apoštol Peter.

Preto „*mimo Cirkvi nieta spásy*“, ako hovorili starovekí kresťania. Ona je *brána*, ona je *loď*, ona je *cesta* a ona je aj *cieľ* a naplnenie našej túžby po vyslobodení zo sveta a živote s Bohom v Nebi.

Preto sa zhromažďujeme. Nieкто nemôžeme toto a takto žiť sám. Nikto sa nemôžeme spasiť sami. Kristus nie je Spasiteľ a záchranca jednotlivcov, je „*hlavou Cirkvi, on, Spasiteľ tela*“ (Ef 5,23), ktorým je Cirkev, jej spoločenstvo. Preto sme teraz tu!

- Uvedomujete ti to? Ako zúfalo sa navzájom potrebujeme – že jeden bez druhého sa nikto, NIKTO!, nijakovsky sami nespasíme?
- Prijímate to? Ste pevne rozhodnutí vydať sa na cestu spásy – s týmto spoločenstvom, v rámci neho, s týmito ľuďmi?
- Ste rozhodnutí prijať voči nemu záväzok, zodpovednosť za seba navzájom, záväzok neopustiť toto spoločenstvo, ale zotrvať v ňom, až kým všetci nedosiahneme svoj cieľ, spásu?
- Aké konkrétne dôsledky z toho pre Vás vyplývajú?